

inhuman Aand, og Nærighed og Smaalighed fejrer skønne Triumfer i denne Lov. Jeg skal komme nærmere ind paa det.

Mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. L. Rasmussen, fremhævede i sin Finanslovtale, at en 65-aarig Kvinde paa Landet skal efter Aldersrenteloven have 360 Kr. om Aaret. Nu er det jo klart, at for denne lille Krone om Dagen kan intet Menneske leve nu, thi man maa i denne Forbindelse erindre, at en Krone om Dagen nu ikke er mere, end hvad 50 Ø. var før Krigen, med andre Ord, man kan for 1 Kr. nu kun købe det, som man før Krigen kunde købe for 50 Ø. Kronernes Antal skal man altsaa ikke lade sig dupere af. Jeg talte forleden med Myndighederne for Vridsløselille og Horsens Tugthus, og der fik jeg den Besked, at til Fangerne paa Straffeanstalterne anvendes alene til Kosten 600 Kr. om Aaret. Det vil altsaa sige, at de straffede faar 240 Kr. mere til Kosten, end denne gamle Kvinde faar til hele sit Underhold. Det er en grusom Behandling, og jeg vil spørge enhver af de ærede Medlemmer, der er til Stede, navnlig dem af Venstre og Højre: Hvis det var Deres Fader eller Moder, der skulde leve under disse Forhold, vilde man saa med koldt Blod finde sig i, at denne Løvs Takster blev opretholdt?

Lad os gaa videre og se lidt mere paa denne Lov. En 65-aarig Mand, som ikke har noget som helst andet at leve af, faar 390 Kr. om Aaret. Det er 1 Kr. 07 Ø. om Dagen. For denne 1 Kr. 07 Ø. kan han ikke købe mere, end han før Krigen kunde købe for 54 Ø. Det er altsaa alt for lidt. Vi Socialdemokrater vil selvfølgelig omkring paa Vælgermøderne spørge Venstre og Højre, om de ikke kan give de fattige gamle en Anvisning paa, hvorledes de skal leve af disse Penge. Dette Spørgsmaal vil blive rettet til de Herrer, og det bliver sikkert overordentlig vanskeligt for ikke at sige umuligt for dem at besvare det, thi hvis de Herrer vover at svare ja omkring paa Vælgermøderne, vil de se de gamle Mennesker troppe op paa Talerstolen og sige: Nej, vi kan ikke leve af dette Beløb. Vi vil faa at se det uhyggelige Syn, at Venstres og Højres Repræsentanter omkring paa Møderne vil komme til at kæmpe med gamle Mænd og Kvinder. Det kan godt være, at de Herrer Højre- og Venstremænd rent oratorisk vil slaa de gamle ned, men der vil blive en Underbund af Uvillie, for ikke at sige Harme, mod dem, som ikke

vil unde de gamle mere. Vi gaar videre i denne Lov og ser paa de Forringelser, den er blevet Genstand for. I det første Lovforslag stod der i § 5: „Det er ikke forment Aldersrentenyderne at faa Understøttelse af Hjælpekasserne“. Det var en smuk, human Tanke, som laa deri man slog hermed fast, at den faste Takst kunde suppleres, men § 8 i den vedtagne Lov lyder saaledes: „Den, der oppebærer Aldersrente, kan ikke samtidig oppebære Hjælp i Henhold til Lov om Hjælpekasser“. Den, som faar disse omtalte smaa Beløb af 360 og 390 Kr., kan ikke yderligere faa nogen Hjælp af Hjælpekassen. I § 1 i det første Lovforslag staar bl. a.: „Kommunalbestyrelserne kan undtagelsesvis yde Aldersrente til en Person straks efter det fyldte 60de Aar“ — undtagelsesvis; Kommunalbestyrelsen kan altsaa ved almindeligt Stemmeftertal vedtage denne Undtagelse, men § 1 i den vedtagne Lov kræver, at der for hver Undtagelse skal være $\frac{3}{4}$ Majoritet i vedkommende Kommuneraad. Det vil sige, at man har slaet Bom for disse Undtagelser, de kan kun i meget faa Tilfælde blive gennemført, og dette er en væsentlig Forringelse af Loven. Vi gaar videre til § 21. Det første Lovforslag gav Kommunalbestyrelsen Ret til at unnlade ethvert Fradrag for de gamle, som fik over de faste Takster, men § 21 i den vedtagne Lov paabyder Fradrag af en Femtedel i 5 Aar, indtil de gamle har mistet hele Beløbet, maaske 4—500 Kr. aarlig. Tænk Dem, mine Herrer og Damer, hvad det vil sige, at man berører en fattig gammel Mand og Kvinde 4—500 Kr. aarlig, tænk Dem, hvilket Indgreb det er i disse Menneskers Kaar! Man kan saa sige: Men du maa huske paa, at i en Mængde Kommuner vil de gamle faa mere i Henhold netop til den Lov, du angriber. Jeg svarer dertil: Det er bevislig rigtig, men ærede Modstandere maa paa den anden Side huske paa, at fordi et gammelt Ægtepar eller en gammel enlig Mand eller Kvinde øvre paa Vestkysten faar noget mere efter Aldersrenteloven, ydes der ikke mere til de gamle, som jeg her har talt om. Resultatet bliver, at efterhaanden som de gamle bliver ældre, nedsættes deres i Forvejen tarvelige Underhold. Det er en mærkelig Teori og tillige en mærkelig Praksis, at Folk, efterhaanden som de bliver ældre og mere svagelige og mere og mere trænger til Hjælp, skal have mindre og mindre. Forstaa det, hvem der kan!

I Holbæk vil den Bestemmelse, jeg her har omtalt, ramme de gamle særlig